U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **R. B.,** proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce-stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2003, č. j. 36 Az 215/2003 - 13,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 15. 11. 2002, č. j. OAM-1286/LE-VL07-VL04-2002. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g/ zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“) a současně rozhodl tak, že se stěžovateli azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu neuděluje,a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s postupem krajského soudu a důvody jeho rozhodnutí o zastavení řízení. Tvrdil, že v době doručení předvolání se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody ve vazební věznici Praha-Ruzyně a tamtéž se nacházel i v době doručování napadeného usnesení. Pokud mu krajský soud doručoval na jinou adresu, znemožnil mu, aby se zúčastnil řízení. Pochybení krajského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že nevyčerpal všechny možnosti, aby zjistil jeho pobyt ve vazební věznici Praha-Ruzyně. Poukázal na ustanovení § 105 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, podle něhož soud, který pravomocně rozhodl o odsouzení cizince, je povinen informovat policejní útvar místně příslušný podle místa hlášeného pobytu cizince. Kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení napadeného usnesení krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud předložil kasační stížnost stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že je podána opožděně.

Nejvyšší správní soud proto musel nejprve zkoumat, zda stěžovatel podal kasační stížnost včas. Jen na základě včas podané kasační stížnosti, za splnění dalších zákonných podmínek, může Nejvyšší správní soud přezkoumat napadené usnesení věcně.

Z obsahu předloženého spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 36 Az 215/2003 a z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2002, č. j. OAM-1286/LE-VL07-VL04-2002 u Vrchního soudu v Praze dne 13. 12. 2002, avšak je nutno přihlížet k tomu, že ji podal dne 5. 12. 2002 u správního orgánu a toto je rozhodující datum pro posouzení včasnosti podání žaloby. Vrchní soud v Praze postoupil věc Krajskému soudu v Brně, u něhož nadále řízení probíhalo. Krajský soud v Brně přípisem ze dne 12. 2. 2003 požádal Ministerstvo vnitra o sdělení pobytu stěžovatele a tento orgán dne 26. 2. 2003 sdělil, že poslední známá adresa stěžovatele je PoS J. Krajský soud v Brně doručoval písemnost stěžovateli na uvedenou adresu, avšak stěžovatel nebyl zastižen a zásilku si ani v odběrné lhůtě nevyzvedl. Krajský soud v Brně proto znovu pátral po pobytu stěžovatele a ze zprávy Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 12. 6. 2003 zjistil, že stěžovatel dne 26. 5. 2003 opětovně svévolně opustil Pobytové středisko J. a jeho pobyt není znám. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 9. 2003 řízení o žalobě stěžovatele zastavil, vzhledem k tomu, že po dobu 90dnů nelze zjistit místo pobytu stěžovatele a jsou tedy splněny podmínky pro zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 33 zákona č. 519/2002 Sb. Stěžovateli ustanovil opatrovnici pro řízení usnesením ze dne 8. 9. 2003, č. j. 36 Az 215/2003 - 15, usnesení o zastavení řízení doručil opatrovnici stěžovatele a žalovanému a vyznačil na něm právní moc 23. 10. 2003. Dne 6. 5. 2004 podal stěžovatel u Krajského soudu v Brně kasační stížnost proti usnesení uvedeného soudu ze dne 8. 9. 2003 z důvodů výše již uvedených. Důvody jím tvrzené a spočívající v tom, že byl ve výkonu trestu, Nejvyšší správní soud ověřil a ze zprávy Vězeňské služby České republiky, Vazební věznice Praha-Ruzyně ze dne 10. 8. 2005 zjistil, že stěžovatel byl dne 22. 8. 2003 umístěn ve vazební věznici Jiřice. k výkonu vazby, z uvedené věznice byl přemístěn dne 25. 3. 2004 do vazební věznice Praha-Ruzyně, kde pokračovala jeho vazba, tato byla ukončena dne 26. 3. 2004, kdy byl převeden do výkonu trestu a dne 19. 4. 2004 byl po vykonání trestu propuštěn na svobodu. Z uvedené zprávy tedy vyplývá, že stěžovatel byl od 22. 8. 2003 do 19. 4. 2004 nepřetržitě ve vazbě nebo výkonu trestu. Jestliže Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 9. 2003 řízení o žalobě stěžovatele zastavil, a usnesení o zastavení řízení doručoval opatrovnici stěžovatele, aniž činil v době vydání uvedeného usnesení jakákoliv zjištění pobytu stěžovatele, pak, podle názoru Nejvyššího správního soudu, nevyčerpal možnosti zjištění pobytu stěžovatele a jeho doručení usnesení ze dne 8. 9. 2003 opatrovnici není účinné a protože toto usnesení bylo stěžovateli doručeno až 9. 11. 2006 Krajským soudem v Brně, je nutné dojít k závěru, že stěžovatel podal včas kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2003, č. j. 36 Az 215/2003 - 13. Jedna z podmínek projednání kasační stížnosti stěžovatele byla tedy splněna.

Další z podmínek řízení o kasační stížnosti je, že stěžovatel jako fyzická osoba musí být podle ustanovení § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zastoupen advokátem, pokud sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Z obsahu soudního a správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel měl vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Je proto třeba, aby byl zastoupen advokátem. Ze spisu vyplývá, že citovaná podmínka řízení

nebyla stěžovatelem splněna, neboť stěžovatel nedoložil, že by byl zastoupen advokátem na základě plné moci. O této podmínce řízení byl stěžovatel poučen Krajským soudem v Brně v usnesení uvedeného soudu ze dne 23. 11. 2006, č. j. 36 Az 215/2003 - 81, byla mu určena lhůta 15 dnů k odstranění tohoto nedostatku a byl dále poučen o tom, že nesplní-li tuto podmínku řízení, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne. Usnesení ze dne 23. 11. 2006, č. j. 36 Az 215/2003 - 81 doručoval Krajský soud v Brně stěžovateli na adresu : Č., K. 39, a to dvakrát (č. l. 83 a 84 spisu). Adresát nebyl zastižen, zásilka byla dne 29. 11. 2006 uložena a adresát byl vyzván, aby si ji vyzvedl, což stěžovatel neučinil. Přesto došlo k doručení této zásilky stěžovateli fikcí.

Podle ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.

Podle ustanovení § 46 o. s. ř. upravujícího doručování fyzickým osobám, odst. 1 písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Jestliže o to fyzická osoba požádá, soud předá písemnost k doručení na adresu jiného místa v České republice, kterou mu sdělila; to neplatí, nemůže-li jí být písemnost v označeném místě doručena způsobem předepsaným tímto zákonem.

Podle ustanovení § 46 odst. 3 o. s. ř. nebyla-li fyzická osoba zastižena na adrese uvedené v odstavci 1 a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží.

Podle ustanovení § 46 odst. 5 o. s. ř. byla-li písemnost doručována v místě, které není vedeno podle zvláštního právního předpisu jako místo pobytu fyzické osoby, je uložení písemnosti, kterou si adresát nevyzvedl do 3 dnů, nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, neúčinné, ledaže fyzická osoba požádala o doručování na adresu tohoto místa nebo je jinak označila soudu jako místo, kde bydlí nebo se zdržuje, podniká anebo pracuje, popřípadě jako jiné místo, kam jí mají nebo mohou být doručovány písemnosti, nebo ledaže se prokáže, že se na tomto místě zdržovala v den, kdy nebyla zastižena, popřípadě kdykoli v době do 3 dnů, nebo, jde-li o písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, v době do 10 dnů od uložení.

Podle ustanovení § 46 odst. 6 o. s. ř. byla-li písemnost doručována na adrese, která je vedena podle zvláštního právního předpisu jako místo pobytu fyzické osoby, nebo na adrese, kterou fyzická osoba sdělila soudu a požádala o doručování na ni (odstavec 1), anebo na adrese, kterou fyzická osoba jinak označila soudu jako místo, kde bydlí nebo se zdržuje, podniká anebo pracuje, popřípadě jako místo, kam jí mají nebo mohou být doručovány písemnosti, je uložení písemnosti, kterou si adresát nevyzvedl do 3 dnů, nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, neúčinné, jestliže fyzická osoba soudu prokáže, že se v místě doručování nezdržovala v den, kdy nebyla zastižena, a v době do 3 dnů, nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, v době do 10 dnů od uložení.

Podle obsahu spisu stěžovatel měnil adresy svého pobytu, soud však o těchto změnách vždy neinformoval, v žalobě například neuvedl vůbec adresu svého pobytu a proto soudy před vydáním kasační stížností napadeného usnesení i po podání kasační stížnosti stěžovatelem proti němu zjišťovaly pobyt stěžovatele. Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie sdělila dne 5. 5. 2006 Nejvyššímu správnímu soudu,

že stěžovatel je evidován od 18. 5. 2005 na adrese M. B. – Č., K. 39. Dne 17. 5. 2006 se stěžovatel dostavil k Nejvyššímu správnímu soudu a uvedl, že se zdržuje na adrese M. B. – Č., K. 39. Do spisu založil i informaci o nástupu do zaměstnání, potvrzené s. r. o. L. G. (č. l. 63) v němž je uvedena adresa stěžovatele: M. B., Č., K. 39. Poté co Nejvyšší správní soud požádal Krajský soud v Brně o doručení napadeného usnesení stěžovateli a odstranění nedostatku podmínek řízení, dostavil se stěžovatel dne 9. 11. 2006 ke Krajskému soudu a sdělil mu, že se stále zdržuje na adrese K. 3, M. B. Do spisu pak zaslal potvrzení svého zaměstnavatele ze dnů 17. 11. 2006 a 16. 11. 2006 (č. l. 76, 77), v nichž je uvedeno jeho bydliště 293 01 Č., K. 39. Ze všech těchto skutečností proto Nejvyšší správní soud vyvozuje závěr, že stěžovatel označil soudu jako místo, kde bydlí nebo se zdržuje, nebo pracuje, popřípadě jako místo, kam mu mají nebo mohou být doručovány písemnosti, místo - adresu M. B., Č., K. 39. Na tuto adresu Krajský soud v Brně usnesení ze dne 23. 11. 2006, č. j. 36 Az 215/2003 - 81 stěžovateli doručoval a doručil. Z poštovní zásilky, která byla jako nevyzvednutá Krajskému soudu v Brně vrácena (č. l. 83) nevyplývá, že by se stěžovatel jako adresát na uvedené adrese nezdržoval. Doručenka obsahuje náležitosti stanovené v § 50f odst. 1 a 3 o. s. ř. Podle ustanovení § 50f odst. 9 o. s. ř., není-li dokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé. Není přitom podstatné, zda se stěžovatel zdržoval i na jiné adrese (P. 10, P. 513/56) aniž dal soudu najevo, že mu má doručovat na jinou adresu. Stěžovatel byl tedy vyzván, aby si zvolil zástupce – advokáta, avšak neučinil tak ve stanovené lhůtě ani později. Z obsahu spisu nevyplývá, že by stěžovatel požádal o ustanovení zástupce advokáta soudem. Pokud předkládal potvrzení svého zaměstnavatele, bylo tomu tak na výzvu Krajského soudu v Brně, aniž této výzvě předcházela žádost stěžovatele.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem není zastoupen advokátem a proto není splněna podmínka řízení stanovená v ustanovení § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba – tzn. na základě odkazu uvedeného v § 120 s. ř. s. obdobně i kasační stížnost - odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu